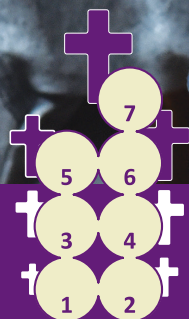

Karitas

POGLOBIMO POSTNI ČAS

GRADIVO ZA OBLIKOVANJE
BOGOSLUŽJA

Pot je čas za molitev, dobra dela in odpoved za ljudi v stiski.

POGLOBIMO POSTNI ČAS

Gradivo za oblikovanje bogoslužja

Izdala: Slovenska karitas

Odgovarja: Imre Jerebic

Uredila: Helena Zevnik Rozman

Avtorji: Imre Jerebic, p. Marjan Čuden, Marko Čížman, Benedikt Lavrih, Helena Zevnik Rozman

Lektorirala: Anja Pfeifer

Foto naslovnica: Tatjana Splichal

Fotografije: Arhiv Slovenska karitas, Andrej Gombač in Tina Dokl

Oblikovanje molitve, strani 53 in solzic na zadnji strani: Gapro design

Oblikovanje, grafična priprava in tisk: Antus, d.o.o. Jesenice

Naklada: 1500 izvodov

Slovenska karitas, Kristanova ulica 1, 1000 Ljubljana

01 300 59 60, info@karitas.si, www.karitas.si

Na spletni strani www.karitas.si/post so na volja vsa gradiva v elektronski obliki in dodatno še križev pot DRUŽIN IZ OBROBJA, Karla Gržana.

Z MOJIM IN TVOJIM KRIŽEM NA POT V POSTNI ČAS

Ko smo nekoliko starejši, radi tarnamo, da nas nekaj boli, da so mlajši drugačni in nehvaležni, da je sedanji čas krut do nas, da so nas po krivici doleteli taki in drugačni križi ...

Sosedovi križi so seveda drugačni, pogosto so v navzkrižju z javno moralo in cerkvenimi predpisi. Pomislimo, da si jih zaslužijo ali so celo premajhni zanje. Verjetno pa sosedi enako razmišljajo o nas, a se tega ne eni ne drugi ne zavedamo.

Začaran krog o lastni pravičnosti in poštenosti ter o nepravčnosti in nepoštenosti sosedov, bližnjih, sodelavcev, priseljencev idr. vsako leto prekine postni čas, ko vse vabi na isto pot –pot sprejemanja lastnih in bližnjih križev.

Naproti nam prihajajo misli papeža Frančiška iz spodbude Radosti ljubezni, ki nas pošilja k tistim ranjenim in neurejenim sosedom, ki so drugačni, ki morda ne pašejo v naš okvir moralnih norm ali cerkvenih predpisov.

Na poti 40-dnevnega posta se bomo gotovo srečali: jaz s svojim malim, lepim križem in bližnji s svojim velikim, prepoznavnim križem – saj vsi vedo, kako živi, kako je zavozil, kako je surov, nečloveški ... Posinodalna apostolska spodbuda Radost ljubezni nas kliče, da poklonimo delček radosti in ščepec ljubezni svojemu bližnjemu in vsi bomo radostni in ljubeči.

Imre Jerebic,
generalni tajnik
Slovenske karitas

PRVI TEDEN V POSTU

RAK RANA DRUŽINE: UTRUJENOST IN POMANJKANJE POGOVORA

Včasih vprašam zakonce: *»Koliko spite?«* Odgovor se pogosto glasi: *»Običajno zelo malo, po pet, največ šest ur. Naspimo se v soboto in nedeljo.«* Neka žena je rekla: *»V petek sem v službi že tako utrujena, da ne morem več misliti! Tedenski urnik me ubija. Doma tečem maraton dolžnosti, služba je neizprosna. In to se nikoli ne neha!«* Vsemu temu se pridružuje še utrujenost od praznine, od nosov, osamljenosti, nepomirjenosti, tesnobe, spregledanosti in neupoštevanosti.

Čez čas bodo naše obdobje označili kot čas utrujenih ljudi. Rekli bodo: *»Imeli so vsega dovolj, pa niso imeli časa za prijateljstvo, sploh se niso smejali, preutrujeni so bili za pogovor. Bili so polni znanja, pa se niso znali veseliti življenja.«*

Ko je človek stalno utrujen in izčrpan, ko slabo spi, postane razdražljiv. Opušča duhovnost in življenje se mu zoži samo na delo. Nič več ga ne razveseli, potolaži ali nagovori. Najprej zanamari tisto, za kar misli, da lahko brez škode za nekaj časa odloži: versko življenje, pogovor in trud za odnose.

Utrujenost je stiska sodobnega človeka in posledično družine. Kadar se posameznik znajde v stiski, ima več možnosti: lahko čaka, da kriza mine, lahko se dela, kot da je ni, lahko začne zanj kriviti druge in zahtevati, naj mu pomagajo ... Nobena od teh možnosti ne vodi k rešitvi. Ljudje, ki so bili, človeško gledano, v brezupnih situacijah, so zmagali po zaslugi svojega duhovnega življenja. To velja tudi za utrujenost in potrebo po pogovoru.

Vera ni dodatno breme. Jezus nikoli ni rekel: *»Bodi spočit, pa boš dober kristjan.«* Vabi nas, da vzamemo svoj križ in hodimo za njim, on pa bo dal počitek naši duši: *»Kdor namreč stopi v nje-*

gov počitek, se spočije od svojih del, kakor se je Bog od svojih.» (Heb 4,10) V Bogu je naša moč. Kaj se zgodi, ko naša vera postane resnično srečanje z Bogom? Nehamo hlastati in zapletati življenje za tisoč in eno malenkost, postanemo preprosti, dnevi postanejo barviti, v nas je več miru in veselja. Ko molimo, čutimo, kako nas Bog objema in nosi skozi zahtevnost sedanjega časa. Molitev podeli modrost in dobrodejno vpliva na odnose. Mnogi pari pričujejo: »Odkar na delovnem mestu molim za svojega partnerja in otroke, odkar izrecno prosim: 'Bog, pomagaj mi, da dam v službi veliko od sebe, a naj najboljši del moje energije prinesem domov,' sem doma v resnici v boljši izdaji in se lažje pogovarjam. Če molim za partnerja, mi molitev, še preden se srečava, utre pot do njega, pol lažje razrešim težave v odnosu, moje besede pa so pristnejše in sežejo globlje.«

Beseda je pomembnejša od dotika in prodira v najgloblje bistvo človeka. Od besede živimo bolj kot od telesne hrane. »V začetku je bila Beseda,« pravi Sveto pismo. Beseda je tudi jedro družinskega življenja. Naj vam molitev, sveta maša in sploh versko življenje pomagajo, da boste premagali odtujenost in utrujenost, ki največkrat botrujeta, da beseda zamre.

Svetujem čim več sproščenega pogovora, ki je pogoj, da se lahko pogovarjamo tudi o težkih stvareh. Svetujem obisk zakonskih skupin, katerih glavni namen je, da pomagajo parom, da se pogovorijo o temah, ki sicer nikoli ne bi prišle na dnevni red. S čim začeti? Z molitvijo. Če bo molitev skupna, še toliko bolje.

PROŠNJE ZA VSE POTREBE

Bratje in sestre, prosimo Jezusa Kristusa, našega Gospoda:

1. Pastirje Cerkve si postavi, da nas vodijo k tebi. Naj nas učijo, kaj je prav, in to potrjujejo tudi s svojim zgledom.
2. Pomagaj nam, da bomo v družini skupaj reševali težave in si stali ob strani. Naj bomo dobri drug do drugega in do ljudi okrog nas.
3. Daj nam modrost, da si bomo znali vzeti čas za najbolj potrebne stvari.
4. Daj nam moč, da se bomo namesto tehniki raje posvetili soljudem.
5. Pomagaj nam, da bomo iz molitve znali črpati moč in modrost.
6. Usmili se vseh, ki so umrli, in jih sprejmi k sebi v večno veselje.

Gospod Jezus, ostani z nami in nam pomagaj zdaj in vekomaj.
Amen.

DRUGI TEDEN V POSTU

KOLIKO SEM VREDEN KOT MOŽ, KOLIKO SEM VREDNA KOT ŽENA?

Veliko žena misli, da si ne smejo ničesar privoščiti, ko jih vendar čaka obilica dela, in da so slabe žene in matere, če posedijo, medtem ko dolžnosti kličejo. Veliko moških misli, da so ničvredni, če ne zaslužijo dovolj, in da so slabi moške in očetje, če družini ne omogočijo vsaj minimalnega standarda.

Mož, koliko si vreden?

Si dragocen, ustvarjen po Božji podobi! V njem živiš, se giblješ in obstajaš, saj izhajaš iz njega. Nisi bil ustvarjen po pomoti, zakaj vsi tvoji dnevi so zapisani v njegovi knjigi. Če ne veš, kako zelo si dragocen, je v duši praznina, ki je ne more zapolniti nič drugega – niti delo niti dober zaslužek.

Žena, koliko si vredna?

Bog nam razodeva vrednost žene. Kot moža jo je ustvaril po svoji podobi. Poklicana je, da bi bila usmerjena v odnose, v notranje življenje, v pozornost do drugih, v življenje. Veličina žene se pokaže, ko prinaša čustvenost, nežnost, požrtvovalnost in skrb za drugega, predvsem pa razumevanje. Te vrednote pomenijo počlovečenje naše družbe.

Mož in žena, ko bosta umrla, vaju Bog ne bo vprašal, koliko časa sta bila v pisarni, v delavnici ali za računalnikom. V resnici ob umiranju nihče ne obžaluje, da je bil premalo na traktorju ali za štedilnikom; vsak kliče po bližnjih in obžaluje, da se jim ni bolj posvetil.

Občudovanja vredno je, da se kot žena trudiš za urejenost stanovanja, oblek in prehrane, kot mož si lahko ponosen na svoje

talente in na vse, kar zmoreš – a vajina vrednost ni v tem. Vredni smo toliko, kolikor ljubimo. Ljubezen ni samo drža, ampak smisel življenja in način spoznanja. Ljubezen podari modrost, ljubezen živi v odnosih in potrpežljivosti. Ljubezen oživi vrednote, ki zaradi nje stopijo v ospredje in se zaradi njih lahko prav odločamo. Samo v ljubezni lahko za svojega vzamemo stavek pesnika Tagoreja: *»Dovoli mi, da se za trenutek usedem k tebi, začeto delo bom že kasneje končal.«* Ljubezen nam bo povedala, da smo dobro izbrali in da nismo neodgovorni ali celo manjvredni, če smo za nekaj časa dali opravke na stran. Ob takih izbirah zazvenijo besede Svetega pisma: *»Izbral si si boljši del, ki ti ne bo odvzet.«* (Lk 10,42). Ljubezen govori tudi takole: *»Boljše je zanemariti cel svet kot drug drugega.«*

Kako naj v svetu, ki nam neusmiljeno narekuje uspeh, ravnamo po ljubezni?

Mati Terezija je rekla: *»Ne spomnim se, da bi Gospod kdaj govoril o uspehu. Govoril je le o zvestobi v ljubezni. Gospod me je poklical k zvestobi v ljubezni. To je edini uspeh, ki kaj velja.«*

Svetujem molitve, v katerih se boste Bogu zahvaljevali za življenje in za vse blagoslove, ki vam jih vsak dan prinaša. Izrekajte besede, v katerih mu boste dali vedeti, da se zavedate svojega dostojanstva, ki je njegov dar. Ljubljeni Božji otroci smo in noben uspeh ni večji od tega. Bog nas nosi na rokah. Pomislimo na to, ko nas bo morda bremenil občutek, da smo ničvredni in se bomo želeli dokazati z delom, ki vedno neizprosno terja več in več.

PROŠNJE ZA VSE POTREBE

Bratje in sestre, obrnimo se na nebeškega Očeta in ga prosimo:

1. Dobri Oče, pomagaj nam, da se bomo večkrat zavedali naše vrednosti v tvojih očeh.
2. Pomagaj nam, da bi si ženske in moški ne nasprotovali, ampak se dopolnjevali.
3. Dobri Bog, pomagaj nam, da si bomo v družini radi vzeli čas za molitev in čas za drugega.
4. Nauči nas ljubiti tebe in naše bližnje, še posebno tiste, ki so naše pomoči najbolj potrebni.
5. Naj naši rajni uživajo večno srečo pri tebi.

Nebeški Oče, iz vsega srca se ti zahvaljujemo za vse, kar nam daješ. Dobrotno sprejmi naše prošnje po Kristusu, našem Gospodu. Amen.

TRETJI TEDEN V POSTU

NASILJE V DRUŽINI

Po podatkih policije policisti v Sloveniji letno obravnavajo okrog 10.000 kaznivih dejanj s področja nasilja v družini. Le-to se je v zadnjih desetih letih povečalo za 73 %. Po besedah skrbnikov SOS telefona za ženske in otroke – žrtve nasilja ima število nasilnih dejanj v družini v Sloveniji epidemične razsežnosti.

Nasilje v družini povzročajo medgeneracijski spori, alkohol in druge oblike zasvojenosti, obračunavanje, cinizem, nemoralnost, izguba občutka krivde, tekmovalnost, sovraštvo in še marsikaj drugega. Ti pojavi so lahko vzrok nasilju, a zanj je vedno odgovoren človek.

Ali proti nasilju lahko kaj storimo in če, kaj? Naj spremenimo zakonodajo? Osebo sem prepričan, da ta ne bo spremenila ničesar. Človeka spreminjajo vrednote in te mu zagotavljajo največjo varnost. Če kaj, je potrebno v primeru nasilja moliti: *»Jezus, Odrešenik, potrebujemo te! Pošlji Svetega Duha in spremeni obličje zemlje!«*

Jezus reče Petru, naj pospravi meč. S tem pove, da je nasilje slabo in se ga ne da premagati z drugim nasiljem, ampak z duhovno močjo, ki se razprostire nad grobstvo v obliki ozdravljajoče ljubezni. Jezus se dotakne služabnika velikega duhovnika in ga ozdravi. Še danes nasilen človek potrebuje ozdravljajoče kretnje, ki priteka-jo iz ljubezni. V času spora med ljudmi Jezus pravi, da spopad in nasilje nista odgovor – rešitev je v ljubezni, spoštovanju in spravi.

»Glejte, človek!« je Pilat kričal množici. Če gledamo z očmi srca, nas vsako nasilno dejanje spomni na vzklik: *»Glejte, to se dogaja človeku!«* Ne govorimo kot Kajn: *»Ali sem mar jaz varuh svojega brata?«* Ne govorimo: *»Ne bom se vmešaval v njihove zadeve,«*

saj tam, še posebej v družini, nekdo kriči po človeku, po varnosti, po nekom, ki bi pomagal ustaviti začaran krog nasilja.

Nasilje se žal nikoli ne konča samo od sebe. Kako naj ga ustavimo? Ali naredimo dovolj, če ga prijavimo socialni službi ali policiji ali če žrtve nasilja odpeljemo v varno hišo? Je dovolj, če trpine poslušamo in jim pokažemo razumevanje? Ne, ni dovolj, potrebno je iti globlje. V srcu človeka je tista kretnica, ki usmerja njegova dejanja v slabo ali dobro. Verujemo v vseмогоčnost našega Boga, zato ni izraz nemoči ali obupa, če molimo:

»Odpri roko tistih, moj Bog, ki so nasilni, da ne bo več stisnjena v pest. Odpri njihovo roko, da ne bodo delili udarcev, ampak spravo. Odpri njihovo srce, moj Bog, da ne bodo obsojali in trpinčili drugih, ampak jih razveseljevali. Odpri njihove oči, moj Bog, da bodo videli trpljenje in bolečino, ki jo povzročajo. Odpri njihova ušesa, moj Bog, da bodo slišali tiste, ki na svojem križevem potu kričijo po njihovem usmiljenju in sočutju. Odpri njihova usta, Gospod, da bodo zmogli besede obžalovanja in prošnje za odpuščanje. Odpri njihovo dušo, da v njih zmagata tvoje odrešenje in ljubezen.«

Tudi ko je videti, da nismo uspešni, ko želimo preprečiti ali odpraviti nasilje, z molitvijo sejmo semena miru, ki bodo ob pravem času obrodila sad. Ljubezen je močnejša od sovraštva, poudivjanosti in udarcev. Tako verujmo ter ruvajmo korenine zla in sejmo semena miru, kjer moremo.

PROŠNJE ZA VSE POTREBE

Dragi bratje in sestre, položimo svoje prošnje na oltar in z zaupanjem prosimo:

1. Nebeški Oče, pošlji nam Svetega Duha, da se bomo mogli nenehno spreminjati na bolje.
2. Daj nam pogum in modrost, da bomo znali pomagati žrtvam nasilja.
3. Odpri nam srce, da si bomo radi vzeli čas za molitev in pogovor s teboj.
4. Pomagaj nam, da bomo povsod, kjer živimo, nosilci miru in razumevanja.
5. Usmili se vseh rajnih, še posebno pa naših rajnih sorodnikov, prijateljev in dobrotnikov. Daj jim večno veselje pri tebi.

Dobri Bog, vse to te iz srca prosimo po tvojem sinu Jezusu Kristusu, ki s teboj živi in kraljuje vekomaj. Amen.

ČETRTI TEDEN V POSTU

ZAKON, KI JE RAZPADEL

Na nekem ljudskem misijonu sem na srečanju za razporočene povabil udeležence, naj spregovorijo o svojem življenju. Povedali so osebne zgodbe, polne trpljenja, da sem še danes pretresen. Ko se srečujemo z razporočenimi, ne imejmo pred očmi, da so grešniki, ampak ljudje, ki so šli skozi veliko kalvarijo.

Žena, ki jo je mož čez noč zapustil, je rekla: *»Bivši partner mi ni vzel samo dvajsetih let skupnega življenja, s seboj je odnesel tudi vso najino intimo. Oropal me je prijatelj, kar pa je najhuje, nikomur več ne morem zaupati!«*

Kaj se jima je zgodilo? Zakaj sta šla narazen, kljub temu da sta vsaj na začetku želela rešiti zakon? Lahko samo ugibamo. Včasih ločitvi botrujejo nezrelost, sebičnost, nereševanje konfliktov, izguba intimne in duhovne nepismenosti, zelo pogosto pa sta krivca hitrost življenja, ki poplitvi človeka, in dejstvo, da se partnerja za odnos nista trudila. Ne namerno. Mislila sta, da je bilo s poroko vse narejeno, a sta sčasoma izgubila že pridobljeno varnost in zaupanje. Dober zakon se ne zgodi, ampak ga je treba narediti. Vsak dan sproti.

Kako naj Cerkev sprejema ločene? O tem nas pouči evangelijski odlomek: *»Tisti, ki me je ozdravil, mi je rekel: 'Vzemi svojo posteljo in hodi!'«* Vprašali so ga: *»Kdo je tisti človek, ki ti je rekel: 'Vzemi jo in hodi!'«* Ozdravljeni pa ni vedel, kdo je tisti; Jezus se je namreč umaknil, ker je bila tam množica. Pozneje ga je Jezus srečal v templju in mu rekel: *»Vidiš, ozdravel si. Ne greši več, da se ti ne zgodi kaj hujšega!«* (Jn 5,9–14) Jezus ga je najprej ozdravil, šele kasneje *»ga je vzel v roke«* in mu rekel: *»Ne greši več!«*

Včasih se kdo izpove in potoži: *»Cerkev me ne mara. Sem ločen.«* Nikakor ni prav, da rečemo, da Cerkev kogarkoli zavrača. Nekateri ločenci imajo povsem napačno prepričanje, da so izobčeni

iz Cerkve. Nikakor ni tako. Čeprav ne morejo prejemati zakramentov, so dobrodošli pri sveti maši in drugih župnijskih aktivnostih. V zvezi z razporočenimi se je treba držati cerkvenih določil, vendar jih je hkrati treba spodbujati, da ne smejo nikoli zavreči Gospoda, ker tudi on nikogar ne zavrže.

Razporočeni so tisti, ki prihajajo iz velike bridkosti (prim. Raz 7,14). S svojim sprejemanjem, sočutjem in vlivanjem olja ljubezni v njihove rane jim pomagajmo oprati oblačila v Jagnjetovi krvi. Ran naših bližnjih se lahko dotaknemo samo z ljubeznijo.

Še posebej ljubeče sprejemajmo in spremljajmo otroke ločenih staršev. Običajno krivdo za nastali položaj pripisujejo sebi. Razdrta družina zanje pomeni nov svet, svet, ki je naenkrat poln tujih ljudi, svet, ki je lahko krut, kjer starša preko njih rešujeta svoj spor, kjer začneta kupovati njihovo naklonjenost ali pa jih zanemarjati.

Cerkev naj tem otrokom podari doživetje družine in topline, ki jo nujno potrebujejo, da bodo lahko verjeli vase, v človeka in v življenje. Eden od izpitov ljubezni za Cerkev je zgled, kako ravnati s tistimi, ki trpijo in so najbolj ranljivi.

Ločenim svetujem obiskovanje skupine za razporočene, pogum, da v Cerkvi poiščejo svoj prostor, in predvsem globoko vero, prepojeno z molitvijo, saj tudi zanje velja: »Tvoja vera te je ozdravila!« (Mt 9,22)

PROŠNJE ZA VSE POTREBE

Gospod Jezus Kristus, ti poznaš naše želje in skrbi, ki jih včasih tako težko izrečemo. Z zaupanjem se obračamo nate in te prosimo:

1. Dobri Bog, obudi v zakoncih pripravljenost, da se bodo še naprej trudili za dobre odnose.
2. Pomagaj nam, ki se imenujemo kristjani, da se pri delu ne bomo opirali le na naše moči, ampak tudi na tvojo moč in modrost.
3. Jezus, prosimo te za vse ločene in razporočene. Bodi jim blizu v njihovi stiski.
4. Varuj družine, da bodo kraj pomoči, varnosti in ljubezni.
5. Pomagaj nam, da v medsebojne odnose ne bomo po nepotrebnem prinašali slabe volje.
6. Usmili se vseh, ki so umrli, in jih sprejmi k sebi v srečo, ki ne mine.

Gospod Jezus, odvrčaj nas od hudega in nas nagibaj k dobremu, ki živiš in kraljuješ vekomaj. Amen.

PETI TEDEN V POSTU

KRIŽEV POT VZGOJE

Obupana mama je prišla na pogovor: *»Težave so z mlajšim sinom, ki hodi v četrty razred. Povsod sem se že posvetovala, kaj naj storim, sedaj sem prišla še k vam. Vse smo poskusili, možu so enkrat popustili živci in ga je telesno kaznoval. Tudi to ni nič pomagalo. Bolj ko se ukvarjava z njim, težje je. Zadnjič je šel po železniški progi v šolo. Kar tako, ker je bilo bližje. Ne vem več, kaj naj narediva!«*

Najbrž sem opisal samo eno izmed tipičnih zgodb. Danes gredo otroci po svoje, avtoriteta ne zaleže, starši svojih otrok ne poznajo, prevzel jih je virtualni svet.

Druga tegoba je razvajenost, ki prinaša različne posledice: otroci se ne naučijo delati, hočejo dobiti le najboljše, ne naučijo se odgovornosti. Razvajeni otroci skozi otroštvo naberejo veliko znanja, ne znajo pa ga uporabiti niti v življenju niti na delovnem mestu. Kazen za razvajanje je neizogibna: kaznovani so tako razvajenci kot starši, ki razvajajo. Starši so kaznovani s tem, da morajo vse življenje reševati težave svojih otrok.

Otroci ne bodo sledili staršem, če nimajo nobenih meja, če imajo vsega na pretek, če se jim za nobeno stvar ni treba potruditi, če jih starši zavijajo v vato in govorijo: *»Naj jim bo lepše, kot je bilo nam!«*

Otroke vzgajati v ljubezni ne pomeni vzgajati jih naivno. Današnji čas še posebej terja močne osebnosti. Kako bodo postali ljudje s trdno hrbtenico in ne bodo klonili ob prvi prepreki? Najprej potrebujejo vrednote. Teh jih ne moremo naučiti, vrednote otroci posnemajo. Vse, kar se dogaja med očetom in mamo, vsrkavajo vase kot vzor in model za svojo odraslost. Dober je nasvet, ki pravi: *»Če hoče oče dobro vzgojiti svojega otroka, naj ima rad nje-*

govo mamu, in če hoče mama dobro vzgojiti svojega otroka, naj ima rada njegovega očeta.» V tem odnosu otroci prepoznavajo vrednote, vanje verjamejo in jih skušajo doseči. Z zahtevnostjo jim pomagamo, da si pridobijo delovne navade, ki niso potrebne samo za preživetje, ampak tudi za izgradnjo lepih človeških odnosov. Imeti osrečujoče naklonjene odnose z ljudmi – za to sta potrebna trud in napor.

Otrok ni igrača, ampak košček večnosti v naročju staršev, zato zasluži vso njihovo pozornost in zavzetost. Zgoraj omenjeni mami, ki je obupovala zaradi svojega sina, sem odgovoril: *»Vsak dan se pol ure pogovarjajte z njim, ne nujno o težavah. Naj začuti, da je za vas dragocen.*« Čez čas je prišla nazaj in rekla, da nasvet deluje. Posvečen čas v vzgoji dela čudeže.

Staršem svetujem Kristusovo pedagogiko. Ko bo otrok težak, recita: »Ta jarem je prijeten in to breme je lahko.« Kadar se vama bo zdel izgubljen, se spomnita Jezusovih besed: **»Prišel sem k izgubljenim ovcam ...«** Kadar se vama bo zdel počasen za dojetje, se spomnita stavka: **»Prišel sem k nevednim ...«** Kadar bo ranjen, recita: **»Zdravnika ne potrebujejo zdravi, ampak bolni!«** Kadar ga bo kaj polomil, ga vzemita v roke, a vendar odslovita s tihim blagoslovom: **»Ti si najin ljubljeni otrok, nad katerim imava veselje!«**

Ko bo z otrokom najtežje, morda zaradi njegove trme ali uporništvu v puberteti, ko vas bo žalil in se vama bo zdelo vse vzgojno prizadevanje kot bob ob steno, se spomnita: ko bosta v nebesih, kakor upamo, in vajini otroci z vama, vama bodo vso večnost hvaležni, da sta jim dala življenje in vrednote, med njimi najpomembnejšo: vero! Že zato se splača potruditi in ne obležati pod križem na križevem potu vzgoje.

PROŠNJE ZA VSE POTREBE

Dragi bratje in sestre, kot Božji otroci, zbrani okrog oltarja, ponižno prosimo:

1. Daj staršem in vzgojiteljem modrost, da bodo otroke vzgajali v pogumne in odgovorne ljudi.
2. Pomagaj nam, da ne bomo razvajali, ampak vzpodbujali in krepi.
3. Naj vsi kristjani z besedo in zgledom navdušujemo zate.
4. Daj nam moč in vztrajnost za premagovanje naporov.
5. Usmiljeni Bog, daj nam moč, da bomo radi pomagali ljudem v njihovih stiskah in jih podpirali tudi z molitvijo.
6. Sprejmi vse rajne k sebi, da se bodo večno veselili z Marijo in svetniki.

Usmiljeni in dobrotljivi Bog, usliši naše prošnje, ki živiš in kraljuješ vekomaj. Amen.

ŠESTI TEDEN V POSTU

DRUŽINA IN BOLEČINA SMRTI

Takoj po pokopu žene, s katero sta skupaj preživela več kot petdeset let, mi je mož dejal: *»Pater, dobessedno čutim, da me pol manjka!«*

Ob slovesu naših dragih se zavemo, kaj nam ljudje pomenijo, in z vso silo se vprašamo: *»Ali je s smrtjo res vsega konec?«* Naša krščanska vera pričuje, da temu ni tako. Z rajnimi smo še vedno v stiku, predvsem v molitvi, ki nam govori, da v Bogu ni mrtvih, ampak samo živi na tej in oni strani. Naših ljubih nismo izgubili. Le odšli so, da bi prebivali na drugem kraju. Živijo v Očetovi deželi in so v Njem. Po Njem so lahko povezani z nami in mi z njimi. Naši umrli niso odsotni, marveč le nevidni. V naše oči, polne žalovanja, gledajo z očmi, polnimi svetlobe.

Naše žalovanje je odvisno od tega, koliko moči nam daje krščanska vera. Kristjan ve, da s smrtjo ni vsega konec. Tudi za telo ne. Vera v vstajenje je pomagala nekaterim žalujočim, da so takole izpovedali svoje upanje in voljo do življenja:

- *»Vzeti dan v svoje roke s hvaležnostjo in se ne prepustiti temnim mislim, ampak se spomniti vsega dobrega in svetlega.«*
- *»Bog je ljubezen in nas ima neskončno rad. Bog nam je dal novo nalogo; potrebno je iti naprej.«*
- *»Spoznala sem, da je mogoče živeti tudi z izgubo, saj vem, da nikoli nisem sama – da je Jezus z menoj, samo poklicati ga moram. Vem, da je prav, da grem naprej, da se ne smilim sama sebi – vem, da je vredno živeti tukaj na zemlji in da moram opraviti še veliko nalog.«*

Vera v vstajenje ob smrti ljubljenega človeka polaga v našo dušo spoznanje: *»Dosegel je prehod ... Zdaj bo izpolnjeno njegovo hre-*

penenje po življenju, njegovo iskanje resnice in pravičnosti. Naj ga pokličemo nazaj? Ne, to bi bilo sebično. Kljub žalovanju se globoko v sebi veselimo: prišel je na cilj. To tiho veselje nam pomaga, da sicer žalujemo, vendar ne kakor ljudje, ki nimajo upanja.«

Slovo naših bližnjih nas vabi k razmisleku: Kaj nas čaka po smrti? To sprašujejo že otroci. Vprašanje je še bolj aktualno za stare, onemogle in tiste z neozdravljivo boleznijo: Kakšno je življenje onstran smrti? »*V nebesih so enaki angelom in so Božji otroci.*« To je bil Jezusov odgovor. Naši rajni sorodniki so v nebesih Božji otroci: nedolžni, prosojni, popolni, blizu Bogu.

Božje otroštvo, ki ga prejmemo pri krstu, je neke vrste vračanje nazaj na začetek stvarstva, ko sta bila Adam in Eva v raju še nedolžna, ko sta uživala polnost življenja. Božje otroštvo je življenje iz Božje milosti, je okušanje bližine Boga. Primerjamo ga lahko le z otrokom v njegovih najzgodnejših letih, ko je še preprost, iskren, nepokvarjen in se zna smejati od srca. V teh letih za marsikaterega otroka uporabljamo izraz: »*To je pravi angel.*«

Gospod, za nekatere naše drage je prišel čas, da so zaprli človeške oči. Prosimo te, odpri jim druge, še večje, da bodo opazovali tvojo neizmerno svetlobo in smrt naj jim bo največje rojstvo. Naj bo tudi zanje zemeljski konec začetek novega življenja, življenja v sijaju angela in čistosti Božjega otroka.

V molitvi se naše duše dotikajo tistih, ki so odšli, zato žalujočim priporočam molitev in daritev svete maše.

PROŠNJE ZA VSE POTREBE

Naš odrešenik Jezus Kristus, z zaupanjem se obračamo nate in te prosimo:

1. Utrdi nam vero, da smrt ni konec, ampak začetek novega življenja pri tebi.
2. Posvečuj družine, da bodo v njih vladali pomoč, medsebojno odpuščanje in spoštovanje.
3. Pomagaj nam, da bomo manj kritizirali in bolj vzpodbujali.
4. Pomagaj nam, da bomo čas našega življenja izkoristili za plemenite stvari.
5. Naš Odrešenik, prosimo te za vse rajne, še posebno pa za rajne duhovnike, redovnike in redovnice. Naj te veseli slavijo v tvojem kraljestvu.
6. Usmili se vseh, ki so umrli, in jih sprejmi k sebi v večno veselje.

Jezus, naš Bog, usliši nas v svoji veliki dobroti zdaj in vekomaj. Amen.

*Razmišljanja pripravil: p. Marjan Čuden
Prošnje: Marko Čižman*

Križev pot LJUDI V STISKI

UVOD

**O, pridite, stvari, kaj, glejte, se godi:
edini Božji Sin strašno za nas trpi.**

Kje je Bog, če je na svetu zlo, če so ljudje lačni, žejni, brez doma?

Kje je Bog, ko nedolžni umirajo zaradi nasilja in vojn?

Kje je Bog, ko toliko ljudi trpi v revščini, medtem ko peščica bogatašev živi na njihov račun?

Kje je Bog, ko neusmiljene bolezni prekinejo vezi življenja in naklonjenosti? Ali ko so otroci izkoriščani, ponižani in ko tudi oni trpijo zaradi težkih bolezni?

Kje je Bog sredi nemira dvomljivcev in užaloščenih v duši?

»Obstajajo vprašanja, na katera ni človeških odgovorov. Lahko le gledamo Jezusa in sprašujemo njega. Jezusov odgovor pa je ta: 'Bog je v njih.' Jezus je v njih, v njih trpi, globoko je identificiran z vsakomer. Z njimi je združen tako, da oblikuje skoraj 'eno samo telo',« pravi papež Frančišek.

Povabljeni smo, da skupaj z Jezusom prehodimo pot sester in bratov, preizkušenih z bolečino in bridkostmi. Skupaj z njim jih objemajmo s posebno ljubeznijo in preverimo našo pripravljenost za služenje.

*Razbičan, zapljuvan in kronan, zasramovan
pred sodni stol zdaj gre, nedolžen v smrt izdan.*

1. POSTAJA: PILAT OBSODI JEZUSA NA SMRT

Molimo te, Kristus, in te hvalimo.

Ker si s svojim križem svet odrešil.

Majda in Tone sta se spoznala, zaljubila in tudi poročila kot delavca tovarne pohišstva. Rada sta delala v tej tovarni, ponosna sta bila na njihove izdelke, predvsem na kuhinje, ki so bile želja številnih gospodinj. Tudi v njunem domu je še vedno kuhinja, ki sta jo sestavila iz odpadnih kosov. Potem pa se je skozi proizvodne hale počasi začela plaziti slutnja, da s tovarno ni vse v redu. Slišati je bilo, da so prodajali salone in hiše, da so lahko izplačali plače. In nekega dne ni bilo več kaj prodati ... Menjavalo se je vodstvo, vsi so obljubljali nov, boljši začetek, toda vsi odšli, ostali so le stečajni upravitelj in delavci na Zavodu za zaposlovanje.

Tone je na številnih naslovih iskal novo službo, toda povsod je bil odklonjen, češ da je prestar. Tudi za Majdo, ki je kar desetletje mlajša, ni bilo dela. Pojavljala sta se skrb za hčerko in sina, ter strah, da jima ne bosta mogla nuditi najosnovnejših stvari, zato sta bila prisiljena prositi za pomoč.

Jezus, tudi ti si bil obsojen, tako kot so mnogi očetje in mame v slovenskih družinah obsojeni na brezposelnost, na ponižno sprejemanje humanitarne pomoči, na občutek, da niso vredni.

Pomagaj nam, da bomo prizanesljivi do vseh družin.

Usmili se nas, o Gospod!

Usmili se nas!

*Glej, križ mu nalože na ranjene rame,
objame ga voljno in nese vseh dolge.*

2. POSTAJA: JEZUSU NALOŽIJO KRIŽ

Molimo te, Kristus, in te hvalimo.

Ker si s svojim križem svet odrešil.

»Radi se imamo in nič nam ne manjka,« z osupljivim stavkom sklence pripoved oče mlade družine, ki je po merilih tega sveta v globoki stiski. Prebijajo se z eno plačo, mama je nedavno izgubila delo, poskrbeti morajo za tri otroke, od katerih je eden težek invalid. A kjer je ljubezen, je stiska pol manjša, dokazuje ta štajersko-ljubljanska družina.

Mama in oče sta si dom ustvarila v štajerski prestolnici, kjer sta dobila prvega otroka. Star le nekaj tednov je obolel za meningitisom in komaj preživel; hkrati je dobil težke doživljenjske posledice. Zdaj je star devet let, je slep in ne more hoditi ali samostojno sedeti, sporazumeva se z jokom, ki pa ga njegova ljubeča družina vselej razume ...

Jezus, molče si sprejel križ, ki so ti ga naložili. Tudi mnoge današnje družine sprejemajo različne križe. Včasih molče, včasih z veliko potrpežljivosti in zaupanja.

Daj, da jih bomo znali razumeti na njihovih križevih potih in jim bomo stali ob strani.

Usmili se nas, o Gospod!

Usmili se nas!

*Opešal je v močeh, podre ga križ, naš greh,
vtopljen v dolge sveta leži potrt na tleh.*

3. POSTAJA: JEZUS PADE PRVIČ POD KRIŽEM

Molimo te, Kristus, in te hvalimo.

Ker si s svojim križem svet odrešil.

Matijeva starša sta se ločila, ko je bil star šest let, in s sestro sta ostala z mamo. Vedno je imel vsega v izobilju, v vsakdanjem življenju pa ni bilo prostora za prave vrednote. Bil je pri obhajilu, birmi, kot je v skladu s tradicijo, potem pa se je počasi oddaljeval od vere. K maši je prenehal hoditi, tudi molitev je opustil. V OŠ ni imel težav z učenjem, vendar si ni pridobil delovnih navad. Iskal je svoje mesto v družbi, hotel je biti frajer in imeti pozornost. Iskal je varnost, ki jo je pogrešal doma, in jo našel v družbi malo starejših, kjer so se vsi soočali s podobnimi težavami.

Nova družčina mu je dala občutek varnosti, ki ga doma ni dobil, zato je bil vedno več zdoma. Skupaj so okušali omamo cigaret in popili kaj alkoholnega, pri trinajstih pa je, kot najstniški eksperiment, poskusil travo. Prvo leto v srednji ekonomski šoli je še zvozil, v drugem letniku pa ni šlo več. Odločil se je, da bo nadaljeval ob delu, kar se je prav tako slabo končalo. Pri šestnajstih je poskusil trdo drogo, pri osemnajstih je trdo in težko drogo že redno užival. Vse je šlo samo še navzdol ...

Jezus, sam si doživel, kako hudo je, če človek pade pod težo križa. Tudi danes je veliko ljudi, tako mladih kot starejših, ki ne zmorejo teže in zapadejo v omamo raznih substanc, ki jim navedno pomagajo obstati.

Prosimo te, da ne bomo obsojali in bomo znali biti sočutni.

Usmili se nas, o Gospod!

Usmili se nas!

*O, žalostni spomin, ko Mater sreča Sin;
bridkosti meč ji gre do srca globočin.*

4. POSTAJA: JEZUS SREČA SVOJO ŽALOSTNO MATER

**Molimo te, Kristus, in te hvalimo.
Ker si s svojim križem svet odrešil.**

»Čeprav se nama je najprej upiralo, da bi hodila na skupine za starše, in sva menila, da tega ne potrebujeva, sva začela hoditi, vztrajala sva in se učila svojega odnosa do sinove zasvojenosti. Poslušala sva strašne zgodbe staršev (sin je pretepel mamo, oropal očeta ... groza!) in videla, da imava v bistvu srečo.« S sinovim vstopom v komuno se jima je od srca odvalil velik kamen.

Po enem mesecu sta z njim prvič govorila po telefonu. Pri vsakem naslednjem klicu je govoril, da bo šel domov. Ko sta se po dveh mesecih najavila na obisk, jima je celo naročil, naj za nazaj kupita letalsko karto še zanj. Bala sta se, da ne bo zdržal. Ko pa sta prišla na obisk, jima je s ponosom razkazoval komuno in ni niti omenil, da hoče domov.

Do velike prelomnice v odnosu med očetom in sinom je prišlo, ko ga je šel oče za en teden obiskat. »Prej sva imela odnos oče – sin, ko pa sva delala skupaj, sva se spoprijateljila.« Ko se je vračal domov, je dejal: »Prišel sem obiskat sina, odhajam pa od sina in prijatelja.«

Jezus, tvojo mater Marijo je ob srečanju s teboj presunil meč bolečine. Tudi mnogo staršev v naših družinah trpi zaradi svojih otrok, ki so zašli na stranpoti.

Naj jim bomo opora v njihovih stiskah.

**Usmili se nas, o Gospod!
Usmili se nas!**

*Omagal Jezus je od teže križeve.
O, Simon, sprejmi križ, Gospoda usmili se!*

5. POSTAJA: SIMON POMAGA JEZUSU NOSITI KRIŽ

Molimo te, Kristus, in te hvalimo.

Ker si s svojim križem svet odrešil.

Srečo je iskala v njegovem objemu, a je dobila vse prej kot to. Ko jo je, nosečo, pretepel še tretjič, je zbrala pogum in odšla na CSD. A pot tja je pomenila tudi to, da bo ostala brez strehe nad glavo, saj se v rodno družino ni mogla vrniti. Seveda so se ji v tistem trenutku po glavi podile tudi misli o splavu, k temu jo je nagovarjal celo partner, a jih je odgnala. Ne, bitja, ki ji raste pod srcem, ne bo ubila!

Boleče je bilo, saj se je zavedala, da zanj ne bo mogla skrbeti, vedela pa je, da mnogo parov hrepeni po otroku. V njej je vzklikla plemenita odločitev za največje dejanje, ki ga je zmogla kot mama: otroka bo po porodu oddala v posvojitev, da mu bo omogočila takšno življenje, kakršno mu od srca privošči, a mu ga zaradi spleta okoliščin žal ne bi mogla nikoli nuditi.

Ni bilo le enkrat, da je pomislila, da bi odšla v večnost. Zdaj se zdravi in se v materinskem domu uči tudi, da je vredno živeti. Da ne sme nikoli obupati, saj se vse zgodi z razlogom, pripoveduje zamišljeno. In da nobena napaka ni le napaka, ampak je dobra lekcija za naprej, če se znamo iz nje kaj naučiti.

Jezus, Simonova pomoč ti je bila dobrodošla in teža križa ni bila več tako velika. Da bi se lažje znašli v življenju, tudi današnje križe družin in posameznikov pomagajo nositi različne ustanove in dobri ljudje.

Podpirajmo delo dobrodelnih ustanov in dobrih ljudi ter v njihovem delu prepoznavajmo tudi sebe.

Usmili se nas, o Gospod!

Usmili se nas!

*S prtom Veronika obriše Jezusa,
zato ji da spomin obličja svetega.*

6. POSTAJA: VERONIKA OBRIŠE JEZUSU OBRAZ

**Molimo te, Kristus, in te hvalimo.
Ker si s svojim križem svet odrešil.**

»Zgodbe ljudi – beguncev, ki so morali toliko prestat, da so prišli k nam, se me vedno znova dotaknejo. Še posebej me pretrese, ko govorijo o življenjskih nevarnostih, v katerih so se znašli, ali o velikih krivicah, ki so se jim zgodile. Včasih si želim, da bi naredila in dala veliko več, kot je mogoče, vendar se moram soočiti z realnostjo. Pomagam lahko samo z razpoložljivimi sredstvi. Lepa beseda pa je zastonj, zato se trudim, da se vsi čutijo enako sprejete in da bodo Slovenijo tudi preko mene začutili kot svoj novi dom,« je o svojem karitativnem delu z begunci povedala prstovoljka Ana.

Jezus, tvoje srečanje z Veroniko je bilo kot obliž na rano. Takih srečanj z dobrimi in sočutnimi ljudmi so na svojih križevih potih deležni tudi mnogi trpeči.

Daj, da nam bo zgled Veronike in dobrih ljudi pomagal, da bomo zmogli biti pozorni in ljubeznivi do vseh, ki trpijo.

**Usmili se nas, o Gospod!
Usmili se nas!**

*Slabosti ves prevzet Zveličar pade spet;
oh, grehi ga teže, ki jih ponavlja svet.*

7. POSTAJA: JEZUS PADE DRUGIČ POD KRIŽEM

**Molimo te, Kristus, in te hvalimo.
Ker si s svojim križem svet odrešil.**

Dragico je bolezen močno zaznamovala in izpila, čeprav ima komaj 51 let. Moči in volje za življenje ima malo.

Iz rodnega Prekmurja je za kruhom v Ljubljano prišla zelo mlada. Službo je dobila kot strežnica v Kliničnem centru. Kmalu je spoznala fanta, s katerim sta se poročila. Otrok sprva kar ni bilo, imela je celo dva spontana splava, končno pa je le dobila hčer in sina. Vendar je bilo lepih in mirnih dni kmalu konec. Čeprav so se obrisi bolezni kazali že prej, je njeno življenje na glavo obrnila deložacija, ker je mož dal stanovanje pod hipoteko brez njene vednosti. Takrat sta bila otroka stara komaj 7 in 10 let. Šoka, ki ga je doživela tisto jutro, ne more pozabiti. Zaradi histeričnega napada je bila odpeljana v psihiatrično bolnišnico, v kateri je preživela naslednji dve leti – pol leta na zaprtem ter leto in pol na odprtem oddelku. Diagnoza: shizofrenija.

Po končanem zdravljenju je bilo njeno življenje polno preobratov: spor z možem, ločitev, odvzem otrok, iskanje strehe nad glavo, ki jo je dobila v samskem domu, boljši dnevi, ko je zmogla iti tudi v službo, in slabši dnevi, ko je morala zopet v bolnišnico, včasih tudi za nekaj mesecev. Vse to je bilo zanj zelo boleče. Včasih v sebi sliši glas, ki jo vabi naj gre ... stran ... v reko ... Boji se prihodnosti.

Ko se teža nakopiči, ne gre. To si doživel tudi ti, Jezus, ob drugem padcu. To težo doživljajo mnogi, ki ne zmorejo nositi različnih bremen in se zrušijo ... Ne vidijo rešitve.

Naj bomo potrpežljivi spremljevalci vseh, ki ne zmorejo nositi svojih križev in padejo. Naj jih naše besede ne prizadenejo še dodatno.

**Usmili se nas, o Gospod!
Usmili se nas!**

*Usmiljene žene, ne jokajte zame,
le zase in svoj rod točite zdaj solze.*

8. POSTAJA: JEZUS NAGOVORI JERUZALEMSKE ŽENE

**Molimo te, Kristus, in te hvalimo.
Ker si s svojim križem svet odrešil.**

Na koncu je pristal na mariborski avtobusni postaji, kjer je živel kar dve leti. Spal je zunaj, na klopeh, ne glede na letni čas in vreme. Njegova edina lastnina je bila obleka, ki jo je imel na sebi in ki je zaudarjala in razpadala skupaj z njim. Velikokrat je bil resnično lačen in spominja se dobrote zlasti starejših ženic, ki so ob nakupih v bližnji trgovinici včasih še zanj vzele kakšno žemljo. Za pijačo je že nekako nafehtal, vsaj za tisto vino v tetrapaku ...

Ko so ga neke noči pred osmimi leti z mariborske Karitas prišli iskat s kombijem, s katerim pobirajo brezdomce, so mu rešili življenje. Temperature so bile ponoči daleč pod lediščem, zeblo ga je in bil je bolan, a se nihče ni zmenil zanj. Niti na noge ni mogel več stopiti. Ti ljudje pa so ga odpeljali v zavetišče za brezdomce, z njihovo pomočjo se je okrepil tako telesno kot duševno, zato se še danes, po toliko letih, vsak dan zahvaljuje Bogu, da obstajajo dobri ljudje.

Jezus, žene, ki so sočutno jokale zaradi tvojega trpljenja, si usmeril k skrbi zase in za bližnje. Tako nas tudi danes usmerjaš, naj ne pozabimo na sočloveka v stiski.

Naj v vsakem človeku vidimo dobro in mu pomagamo.

**Usmili se nas, o Gospod!
Usmili se nas!**

*Zveličar omedli, pod križem spet leži.
O, trdo srce, glej: tvoj greh ga žalosti.*

9. POSTAJA: JEZUS PADE TRETJIČ POD KRIŽEM

**Molimo te, Kristus, in te hvalimo.
Ker si s svojim križem svet odrešil.**

Marjanino zgodbo sestavlja vzorec, ki jo spremlja že vse življenje. Oče in mati sta bila alkoholika in tako sta se s sestro že v otroštvu srečali z različnimi oblikami nasilja: fizično nasilje med staršema, zloraba alkohola ... Mati je zaradi posledic alkoholizma umrla, očetu pa se je kmalu zatem pripetila delovna nesreča in je postal invalid.

Marjana je zgodaj spoznala sedaj že bivšega moža. Po poroki so se jima rodili trije otroci. Najmlajša hči je pri treh letih umrla za levkemijo. Z možem sta jezo, žalost in samoobtoževanje utapljala v alkoholu. Tudi moževi starši so namreč imeli težave z alkoholom. Brezposelnost in finančne težave so stvari peljale samo še navzdol in po vsem tem se je Marjana odločila, da se bo ločila. Po ločitvi je iskala različne varne hiše po Sloveniji, kamor se je selila s hčerjo, medtem ko je sin ostal pri očetu. Po napornih bivanjih v varnih hišah se je nastanila pri svojem očetu. Spoznala je novega partnerja in z njim začela skupno življenje, ki je nekaj časa teklo mirno, potem pa je partner pod vplivom alkohola začel postajati nasilen. Nasilje je kmalu postalo vsakodnevno. Partner je izkoriščal njeno nemoč in neznanje ter jo telesno in tudi ekonomsko zlorabljal. Težave z alkoholom, nasilje in izkoriščanje so odnos pripeljali tako daleč, da se je zopet znašla v varni hiši, v različnih materinskih domovih, kriznih centrih ... Neurejeno okolje in zloraba alkohola nista bila več obvladljiva. Stvari so ušle iz rok.

Teža se je nakopičila in tudi zate, Jezus, je bilo preveč. In si padel tretjič. Veliko jih tudi danes pade večkrat.

Daj, da bomo večkrat zaupali v sočloveka in v dobro, predvsem pa v tvoje varstvo in pomoč.

Usmili se nas, o Gospod!

Usmili se nas!

*Ko pride na goro, obleko mu vzemo
in za dolge sveta še žolča mu dado.*

10. POSTAJA: JEZUSA SLEČEJO IN MU PONUDIJO VINA Z ŽOLČEM MEŠANEGA

**Molimo te, Kristus, in te hvalimo.
Ker si s svojim križem svet odrešil.**

Kako huda je stiska matere, ki je pripravljena iti na pot neznanega in narediti vse, samo da bi zaslužila za osnovno preživetje svojih otrok.

Globoko me je prizadela zgodba mlade mamice Sanje, ki je povsem zaupala svojemu sorodniku v trdni veri, da ji bo pomagal zaslužiti nekaj denarja, s katerim bi otrokom omogočila normalno življenje. Na podlagi njegovega zagotovila se je podala v tujino, kjer naj bi delala kot natakara, tam pa jo je kot strelo z jasnega zadelo dejstvo, da je postala njegova ujetnica, ki jo je za to, da bi pridobil denar za drogo, za nizke vsote kot seksualni objekt prodajal moškim, ki so bili pripravljeni plačati za spolni odnos. Kakšno veliko razočaranje in bolečina sta jo prevzela, ko je spoznala, v kaj je bila zapeljana, in ko je ugotovila, da v resnici nima niti svobode niti denarja, s katerim bi pomagala svojim otrokom.

Jezus, bil si brez obleke, brez zaščite, sam. Veš, kako boleče je. Koliko je danes po svetu ljudi, ki jih življenje prisili, da se znajdejo brez vsega, sami, brez pravic in oskrunjeni v najbolj skritem kotičku srca ...

Daj, da bi vedno skrbeli za dostojanstva vsakega človeka.

**Usmili se nas, o Gospod!
Usmili se nas!**

*Na križ ga polože, razpno roke, noge;
in ostri mu žebli spet rane mu narede.*

11. POSTAJA: JEZUSA PRIBIJEJO NA KRIŽ

Molimo te, Kristus, in te hvalimo.

Ker si s svojim križem svet odrešil.

Tistega dne so komaj dobro odložili kovčke in torbe na enem od dalmatinskih otokov, ko jih je dohitela nedoumljiva vest, da je ati utonil. Pa komaj so se pobrali po preizkušnjah v zadnjem obdobju! Malo prej jih je doletela težka mamina bolezen, nato očetova delovna nesreča, pa njegova depresija, ko dolgo ni mogel delati ... Ko so s pomočjo sposojenega in od staršev podarjenega denarja ravno zagnali obrt in upali, da bodo končno spet zadihali kot v dobrih starih časih, je en sam trenutek za vedno spremenil njihova življenja.

Vse se je odvijalo kot v transu, najhujše pa je prišlo po pogrebu: otroci, od štiriletne malčice do občutljivih najstnikov, so ostali brez očeta, mama brez moža in službe, družina brez vsakega dohodka ... Praznine, ki je nastala s smrtjo, ne more nič nadomestiti, skromnost, ki je odlika peterice otrok, pa ni dovolj, da bi osušila vse solze in pregnala mamine skrbi in bolečine. Službe, v kateri bi lahko delala le dopoldne, ne dobi nikjer, in čeprav je prodala stroje iz moževe delavnice, denarja ni dovolj niti za sproti.

Jezus, ko so te pribili na križ, se nisi mogel niti premakniti. Tudi danes se mnoge družine znajdejo v situaciji, ki se zdi nerešljiva.

Naj jim naše sočutje in pomoč pomagata zrahljati žeblje nezaupanja v ta svet.

Usmili se nas, o Gospod!

Usmili se nas!

*Na križu Bog visi in sveta teče kri;
za nas umira Bog, žalujte vse stvari.*

12. POSTAJA: JEZUS UMRJE NA KRIŽU

Molimo te, Kristus, in te hvalimo.

Ker si s svojim križem svet odrešil.

Tadej se je poslovil za vedno. V cvetu mladosti, komaj petnajstleten je za vedno zaprl svoje zvedave oči – po trinajstih letih boja s tumorji, po neštetih dneh v bolnišnicah, treh operacijah glave, obsevanjih in zadnjem letu doma, ohromel v bolniški postelji, povezan z dihalnim aparatom. Od upanja in želje, da bi živel, od popolne predanosti staršev in cele družine, da premagajo raka in mu pomagajo, do sprejetja bolezni in mirnega slovesa. Tadejevo življenje je dogorelo in se prekalilo v ljubezni njegovih staršev, ki so mu vsak dan stali ob strani.

Jezus, po vsem trpljenju si svojo dušo izročil v roke tvojega Očeta. Tudi danes mnogi izgubljajo boj s težkimi boleznimi, ki se ne dajo ozdraviti.

Napolni naša srca z ljubeznijo, da bomo trpečim in njihovim družinam znali stati ob strani v trenutkih žalosti in razočaranja.

Usmili se nas, o Gospod!

Usmili se nas!

*O, Mati žalostna, ki ljubiš Jezusa,
objemlješ zadnjikrat Sinu zdaj mrtvega.*

13. POSTAJA: JEZUSA SNAMEJO S KRIŽA IN GA DAJO MARIJI V NAROČJE

**Molimo te, Kristus, in te hvalimo.
Ker si s svojim križem svet odrešil.**

Še malo in lahko bo poljubila obrazek, ob katerem se ji ulijejo solze vsakič, ko ga ugleda na ultrazvoku in ko zasliši utrip njegovega srca. Močno ga ljubi od trenutka, ko je spoznala, da bo postala mama.

Ampak ne, to ni bil lep in osrečujoč trenutek. Bil je šok, ki jo je pretresel in ji obrnil življenje v povsem drugo smer. Mlada je, po merilih te družbe čisto premlada za otroka. Ima jih 23. Celo nekateri kristjani in njena družina, njena mama, prav vsi so pričakovali, da bo naredila splav. Da ne bo imela problema. Kako preprosto bi bilo ... Trebušček še ni bil zaobljen, lahko bi še naprej delila podnajemniško sobico s kolegico, lahko bi občasno delala. Morda je celo partner ne bi zapustil. Strahopetno je pobegnil, ko je izvedel za njeno nosečnost in odločitev za življenje.

V tistem trenutku ni imela nikogar, ki bi ji stal ob strani, zdelo se ji je, da se je vse obrnilo proti njej. A bila je trdno odločena, da bo svojemu otroku omogočila največ, kar mu kot mamica lahko: ljubezen, ki se lahko splete le med mamo in otrokom, ki raste pod njenim srcem.

Šla se je pozanimat na CSD, šla je na internet in našla materinski dom. Vedela je, da je vredno poskusiti in pol leta po prihodu je notranje mirna in izžareva tisto posebno umirjenost in milino, ki sta dani le ženam v blaženem pričakovanju.

Jezus, ljubezen tvoje matere Marije te je spremljala od trenutka, ko te je začutila po srcem, pa vse do smrti. Tudi danes smo lahko priča ljubezni, ki se odloča za življenje in za dobro svojih otrok.

Daj, da bomo vedno znali podpirati odločitev za življenje.

**Usmili se nas, o Gospod!
Usmili se nas!**

*Bridko objokovan je Jezus v grob dejan;
o, grešnik, moli ga, tvoj greh je zdaj opran.*

14. POSTAJA: JEZUSA POLOŽE V GROB

Molimo te, Kristus, in te hvalimo.

Ker si s svojim križem svet odrešil.

Brezdomec France je po dolгих letih življenja na ulici povedal: »Zadnje, kar me je doletelo, me je tudi streznilo. Življenje na invalidskem vozičku je bila dokončna šola življenja. S pomočjo socialne službe v brezplačni ambulanti na Mislejevi v Ljubljani in s pomočjo sodelavcev Karitas sem si uredil zdravstveno zavarovanje, pokojnino in bivanje v domu za starejše.

Naj ob tem povem, da sem hvaležen sodelavcem Karitas, ker so mi pomagali v najtežjih trenutkih. Če mi niso mogli pomagati sami, so poiskali ljudi, ki so to znali. Lahko rečem, da so mi ostali zvesti, saj me obiskujejo tudi sedaj, ko sem v domu. Noben človek v življenju ni zame naredil toliko kot oni, niti lastna mama niti žena in otroci. Ko sem bil na dnu, so se mi domači odpovedali, pomoč in podporo pa sem našel v takrat neznanih ljudeh. Danes so moji prijatelji. Ne vem, zakaj vztrajajo pri delu z ljudmi, kot sem jaz, pa vendar je bila to zame edina rešitev, da sem se spremenil. Nekaterim mojim prijateljem to ni uspelo.«

Jezus, položili so te v grob, ki je bil le kratka postaja do večnosti. Kot počitek pred novo razsežnostjo življenja. Tako se mnogi tudi danes po dolгих letih iskanja, beganja in različnih stranpoteh zaradi dobrote sočloveka lahko znajdejo v ljubečem sprejemanju njihovega dostojanstva, na začetku drugačne poti, ki vodi v večnost.

Pomagaj nam, da bomo tudi mi podali roko sočloveku in mu omogočili drugačno pot.

Usmili se nas, o Gospod!

Usmili se nas!

*O Jezus, hvali naj ves svet te vekomaj.
Po svojem križu nam podeli sveti raj.*

Sklep

Gospod, daj mi moči, da ti bom lahko služil v vsaki odrinjeni osebi, da bom blagoslavljal vsakega, ki je izključen, lačen, žejen, nag, zaprt, bolan, preganjan, brezdomec ... Naj v zastonjskem služanju podarjam življenje najbolj ubogim in slabotnim sestram in bratom s posnemanjem tebe, ki si samega sebe daroval za naše zveličanje.

Naj bom sejalec upanja in prihodnosti, naj bom znamenje tvoje usmiljene ljubezni za naš čas!

Zgodbe so resnične in so bile objavljene v knjigi Obrazi Ljubezni in v Žarku dobrote.

Zbrala: Helena Zevnik Rozman

KAKO OZNANJAVA?

Predlogi za srečanja zakonskih parov s ciljem: **Kako sprejemati in pristopiti k zakonskim parom, ki so drugačni?**

UVOD

Pristopiti k bližnjim, ki imajo drugačen način življenja, je za kristjane vedno velik izziv. Ne bojmo se jih, ampak jih imejmo radi. Ne spreminjajmo jih s prepričevanjem ali nadležnostjo ali ker se nam zdi, da bi morali. Iščimo način, kako jih bi imeli radi.

Prvi korak, ko se približujemo ljudem, ki so drugačni, je, da se poglobimo v našo miselnost in naš način ravnanja. Spremljajo nas vzorci vedenja, ki niso vedno prepojeni z brezpogojno ljubeznijo, o kateri govori in uči Jezus. Od kod prihajajo ti vzorci in kako ravnamo ob srečanju z drugačnimi od nas?

1. Kaj je dobro in kaj slabo?

Vzgojeni smo bili v krščanski veri, z močnim poudarkom na razločevanju dobrega in slabega. Ljudi postavljamo v kategorije in jih sprejemamo glede na to, ali so dovolj krščanski ali ne. Ta model presojanja in pristopanja k bližnjim je močno prisoten in se ga ne moremo rešiti. Je pa tudi podzavesten in se ga včasih sploh ne zavedamo. Je v nas in je del nas. Kako to spremeniti? To je naš vedenjski vzorec. Bojmo se podzavestnih stvari. Zgodi se, da včasih ozavestimo naš način ravnanja, a v ozadju še vedno slišimo kritiko in moraliziranje ter čutimo pritisk, ki govori o načinu razmišljanja ter pogledu na bližnje in njihova dejanja. Kristjan naj bi vedno gledal na človeka kot na Božjega otroka, sebi enakovrednega. Dejanja so del našega bitja, nujno in potrebno je gledati z očmi Božjega otroka.

2. Vedno k idealom.

Začni tam, kjer si. Vzgojeni smo bili, da stremimo k idealom, kar

vpliva tudi na naš način razmišljanja. Biti moramo vedno boljši in stremeti k izboljšanju. S tem se v nas ustvarja svet, ki ni resničen. Če ne dosegamo ciljev, ki jih postavlja krščanstvo, lahko doživimo nesprejetost. »Ne boš sprejet, če ne boš dosegel, kar od tebe pričakuje ali krščanstvo ali neka skupnost.« Ljudem ne dopustimo, da bi se trudili po svojih zmožnostih in milostih, ki jih imajo. Tako se delajo razlike in ustvarjajo mnenja, ki ne gradijo, ampak rahljajo poti k ciljem.

Opazujmo Jezusa v odnosih, kjer se posveti posamezniku in ga gleda osebno, ne glede cilje, ki jih ima skupnost ali javno mnenje. Jezus potrjuje in utrjuje darove, ki jih ima vsak izmed nas. Spodbuja, kar je dobro, lepo in pozitivno. Človeka sprejema z danostmi in ga ne spreminja na silo ali ustvarja po nekih normah. Seveda so mu pomembni ideali in cilji, a gleda tudi na to, kaj vsak izmed nas zmore in kaj lahko naredi. Ne vsiljuje z nemogočimi cilji, ampak vzame človeka z vsem, kar ima in premore.

3. Čudne podobe Boga v duhovnosti.

Tudi to je ena od stvari, ki vplivajo na naš način razmišljanja. Pred Boga prihajamo z željo, da bi nam pomagal reševati težave. Problem je v tem, da smo mu začeli določati, koliko moramo zmoliti, da nas bo uslišal. Kdo lahko Bogu določa, kaj in kako naj usmerja naša življenja in naša pota?

Kdo od nas se zaveda, da smo pred Božjo ljubeznijo skromni in majhni in da je Bog tisti, ki prihaja in daje, usmerja in vodi? Njegova odpuščajoča in nesebična ljubezen nam daje doživetje ljubeče, brezpogojne ljubezni. Ena od velikih in pomembnih izkušenj, ki je nujno potrebna za ljudi, ki poskušamo pomagati ljudem, je, da doživimo osebno sprejetje in brezpogojno ljubeč dotik Jezusa Kristusa. Če se bomo z veliko hvaležnostjo in predanostjo potopili v njegovo ljubezen in jo izkusili, bomo prišli pred ljudi na poseben način, ki bo nežen, sprejemljiv in rahločuten. Tega si želijo tudi tisti, ki so drugačni.

PRVO SREČANJE: NAŠ NAČIN RAVNANJA

Voditelj skupine (voditeljski par) naj predhodno da domačo nalogo z vprašanji, da se lahko vsak par doma pripravi na srečanje in se o temi pogovori.

Srečanje naj se začne s kratko ali priloženo molitvijo. Lahko preberemo odlomek iz Svetega pisma ali kakšno misel. Preden se razvije pogovor, naj vse stremi k uglasitvi in umiritvi. Prisluhnemo lahko tudi pomirjujoči glasbi.

Voditelj prebere sledeči uvod:

Dobri Bog, zbrali smo se na nocošnjem srečanju.

Ti želiš, da se zapoved ljubezni uresničuje med nami zakonci in našimi otroki. Hvala ti za ljubezen. Vsi se trudimo in uresničujemo zapoved ljubezni. Pomagaj nam! Naj se žarek tvoje ljubezni dotakne vseh tistih, ki jo najbolj potrebujejo. Pomagaj nam na tej poti.

Ustaljeni način našega delovanja v odnosih z bližnjimi je potrebno preverjati, ker bomo samo tako lahko prišli do novih spoznanj in delovanje izboljšali. Vedno moramo stremeti k dobrim odnosom. Bistvo našega prizadevanja je ustvarjanje odnosov in s tem tudi posredovanje ljubezni bližnjim na različne načine.

Vprašanja za zakonski par:

- Smisel in cilj srečanja je, da se poglobimo v osebno refleksijo in razmišljanje. Kakšen odnos imava do ljudi okoli sebe?
- Kaj se dogaja v nama, ko gledava in opazujeva ljudi, ki živijo drugačen način življenja?
- Do sebe bodiva popolnoma iskrena, ker bova samo tako lahko našla in odkrila, kaj morava delati za boljše odnose do drugačnih parov.
- Zakaj ljudi, ki so drugačni, obsojam ali presojam?

Napišite si, kaj se dogaja v vas, in ne bojte se svojih misli. Kritizirate, težko sprejemate, obrekujete, ste jezni in žalostni ...? Imate načrt, kako naj bi bilo? Veste, zakaj ni tako? Očitki in kritike so nevarnosti. Ne bojte se jih.

Voditelj naj zapiše, kar bo vsak par podelil. Če se le da, si vsa mnenja posredujte po elektronski pošti, da boste lahko doma o tem še razmišljali in se poglobljali.

Molitev ob zaključku večera:

Hvala, dobri Bog, za vse, kar smo si povedali. To, kar doživljamo v odnosu do bližnjih, ki so drugačni, nam pomagaj ozavestiti. Čeprav smo včasih žalostni, ker ne znamo sprejemati drugače mislečih, naj nam na poti k bližnjim pomagata naša iskrenost in tvoja ljubezen. Gospod, ti nam pomagaj spreminjati naš način mišljenja. Vedno znova nas spomni, da smo vsi tvoji otroci. Spomni nas, da tvojo ljubezen, ki jo deliš z nami in nas brezpogojno sprejemaš, dajemo tudi bližnjim. Gospod, pomagaj nam najprej sprejemati in nikoli obsojati in presojsati.

Gospod, drži nas za roko.

DRUGO SREČANJE: ALI ŽELIMO SPREMENITI NAČIN NAŠEGA RAZMIŠLJANJA?

Ko začutimo, da odnos, ki ga imamo do drugače mislečih, vsebuje kritiko, občutek večvrednosti, moralnega presojanja, kritiziranja in obsojanja, opazujemo, kaj se v nas ob tem dogaja.

Nam to prinaša mir in zadovoljstvo? Doživetja samovšečnosti in večvrednosti so nevarna in nekrščanska.

Za pripravo na srečanje lahko preberemo enega od sledečih odlomkov: Jezus in Samarijanka Jn 4,1–42, Prilika o izgubljenem sinu Lk 15,11–32, Žena, zasačena v prešuštvo Jn 7,53–8,11.

Pred očmi imejmo Jezusa ob srečanju z ljudmi, ki so bili drugačni – z ženo, ki so jo hoteli kamnati, s Samarijanko ob vodnjaku in v Priliki o izgubljenem sinu.

Vstopimo v odnos in si predstavljamo, da smo žena, Samarijanka ali izgubljeni sin. Popolno vživljanje v njihove vloge nam bo dalo novih spodbud in vabil k spremenjenemu odnosu do drugačnih ljudi in parov v okolju.

Naloga za zakonski par:

- Pogovarjajta se z Jezusom. Kristus pozna tudi vajino zgodbo. Rad vaju ima in vama pripoveduje, kaj delati in kako živeti. Ne obsoja vaju. Jezus sprejema, posluša in odpušča.
- Tudi vidva si zaželita, da bi tako ali podobno ravnala. To prinaša svobodo in veselje. Kaj se dogaja v ženi, izgubljenem sinu, grešnici? Kaj doživljata drug ob drugem, ko se znata sprejemati in si odpuščati, ko drug drugega prizadeneta?

Molitev ob zaključku pogovora:

Jezus, ko si ti ljudi sprejemal takšne, kot so, in si jim odpuščal, so bili ljudje mirni in svobodni. Dal si jim novo podobo. Vrnil si jim dostojanstvo in Božjo podobo. To daješ nama, daj, da bi znala tudi midva s tako čutečo ljubeznijo sprejemati, poslušati in dvigati sebe in bližnje. Dan za dnem imava priložnosti, da deliva tvojo ljubezen. Odpiraj nama oči, prebujaj naju, dvigaj in mehčaj naju. Hvala ti, Jezus.

Naj nam bo dana milost, da začutimo veliko željo po drugačnem načinu ravnanja. Prosimo Jezusa, da bi nam dal način njegovega ravnanja. Kristus vpraša ženo: »Žena, te ni nihče obsodil?« Imamo moč in Duha, da ne bomo obsojali?

TRETJE SREČANJE: VSI SMO BOŽJI OTROCI. KOT MOŽ IN ŽENA, USTVARJENA PO BOŽJI PODOBI.

Da bi k bližnjim pristopali odprto in svobodno brez vzorcev, ki jih imamo v sebi in o katerih smo že razmišljali, je zelo pomembno, da poglobimo doživetje, da smo vsi ustvarjeni po Božji podobi. Vsi smo Božji otroci. Bog nam je vsem dal življenje. Načrtno se vzgajamo, da ne bomo govorili o naši drugačnosti in specialnosti, ki naj bi jo imeli kot krščenci.

Če čutimo, da smo drugačni in da smo s prejemom krsta in drugih darov drugačni od vseh, h katerim pristopamo, bo naš odnos nazadoval.

Pred Bogom smo vsi enaki.

Vprašanja za zakonski par:

- Kako doživljata, da sta ustvarjena po Božji podobi? V čem jo doživljata? Se je veselita?
- Se vaju kdaj poloti občutek, da sta zaradi krsta drugačna, privilegirana?

Po skupnem pogovoru naj voditeljski par naredi povzetek in zahvalo v obliki molitve.

Vsak udeleženec naj pred vsemi podeli en Božji dar, ki ga doživlja v možu ali ženi. Zahvalite se za vse in zmolite Oče naš.

ČETRTO SREČANJE: OZNANJAMO Z LJUBEZNIJO IN NAČINOM ŽIVLJENJA

Besede niso vedno dovolj zgovorne in potrebne. Dejanja so močnejša in zgovornejša. Ljudje nam verjamejo, če vidijo naša dejanja, naš način delovanja. Kot zakonci imamo okrog sebe veliko število različnih ljudi, parov. Živijo način življenja, ki so ga izbrali, in so takšni, kot so. Čutimo, da bi radi spremenili način življenja in da jim lahko pomagamo?

Vprašanja za zakonski par:

- Ali na zunaj pokažeta, da se ne strinjata določenim z načinom življenja?
- Dajeta pripombe na njihov način življenja?
- Tudi če se ne strinjata z njihovim načinom življenja, jih znata spoštovati in sprejeti takšne, kot so?
- Kako pristopata k njim?
- V prepričanosti in doživljanju, da je način življenja, ki ga imata, dober in spodbuden, kako z načinom življenja pomagata in spodbujata bližnje zakonce? Začutita, da so med vama ljubezen, spoštovanje, sprejemanje in vse dobre želje.
- Kako se pogovarjati z drugače mislečimi pari, da nista vsiljiva, nadležna, ampak ostajata prijateljska?

Vse je povezano z našim načinom razmišljanja in seveda tudi s konkretnimi odnosi, ki jih oblikujemo. Naša miselnost in način delovanja naj bi bila ljubezen.

Tega mostu ni enostavno ustvarjati, je pa nujno. Jezusovo zapoved dobro poznamo in si jo vsi želimo. Kaj je v naših mislih, kako nas spremlja naša zgodovina in kaj res želimo prinesiti bližnjim?

Dodana molitev, ki je lahko v pomoč ...

Dragi Bog!

Vesela sva, da sva poročena. Hvala ti, da naju spremljaš, da sva zakonca in da imava otroke in vse dobrine. Hvaležna sva ti za vse.

Poznava mnoge pare, ki živijo drugače kot midva. Kličeš naju, da sva z njimi na poti iskanja ljubezni. Pomagaj nama, da bi jih znala spoštovati in sprejemati. Daj nama moč in duha, da bi znala prav ravnati. Bojiva se, da včasih misliva, da sva boljša, in naju to prevzame. Včasih misliva, da mora biti vse tako, kot je po nekih pravilih. Prevzame naju misel, da bi bilo dobro, da bi najini prijatelji, ki so v zvezi, sklenili cerkveni zakon.

Daj nama milost, da bova vse sprejemala in spoštovala. Naj sprejmeva vsakega kot Božjega otroka. Naj po najinem spoštljivem načinu in široki ljubezni začutijo, da jih imava rada. Gospod, naj bodo najini prijatelji.

Benedikt Lavrih

SPREJEMANJE KRHKOSTI NAŠIH DRUŽIN

Cilji delavnice:

Sodelavci Karitas ovrednotijo svoj odnos do družin, s katerimi se pri svojem delu srečujejo.

Pripomočki za izvedbo:

Sveto pismo, plakati, pisala, Molitev za post 2017

Uvod

Voditelj ali nekdo iz skupine prebere naslednje zgodbe:

Gospa B. je stara okoli 40 let in ima šest otrok. Prve tri je imela zelo kmalu, takoj po 20. letu, vsakega z drugim partnerjem. Kasneje se je poročila in imela z možem še dva otroka. Zakon ni trajal dolgo, saj je bil poln nasilja. Ves ta čas je bila bolj ali manj brez službe ali je opravljala različna dela. Pred letom in pol je srečala drugega moškega, s katerim je imela šestega otroka, vendar tudi ta zveza ni trajala dolgo. Gospa je zopet ostala sama s šestimi otroki, od katerih nobeden ni polnoleten. Ker je zopet v finančni stiski, se je po pomoč obrnila na Karitas.

Gospod M. je bil poročen, ima dva otroka. Kmalu po tem, ko sta se otroka osamosvojila, sta se z ženo ločila in ostal je sam. Z otrokoma nima stikov. Že prej je občasno popival, ni imel redne službe in je tudi ni iskal. Po ločitvi ni več hotel delati, čeprav je bil zdrav in še ni imel možnosti za upokojitev. Sedaj živi iz dneva v dan. Na Karitas občasno pride po pomoč.

Gospa I. je razvezana. Zaradi nasilja in maltretiranja se je z možem pred leti razšla. Izelila se je iz skupnega najemnega stanovanja in se preselila v samski dom. Pred ločitvijo je delala pri privatniku v gostinstvu, ker pa je bil lastnik možev prijatelj, je po ločitvi delo izgubila.

Po razvezi je ugotovila, da je noseča. Ko je bivšemu možu povedala, da pričakuje otroka, je bila deležna psihičnega in verbalne-

ga nasilja. V 15 letih skupnega življenja namreč nikoli ni zanosila. Zmerjal jo je z grobimi žaljivkami in ni verjel, da je otrok njegov.

*Po rojstvu otroka je še nekaj let živela v samskem domu. Do-
bila je tudi zaposlitev v kuhinji. Nato so ji na CSD-ju ponudili stan-
ovanje. Preuredila ga je, poplačala dolg elektrike in se vselila.
Najemnina, ki jo plačuje, je ugodna. Ker si je denar za prenavo
izposodila, ga je počasi vračala. Vmes je tudi zbolela. Najprej za
sklepno revmo, zato je bila veliko na bolniški, kasneje pa so jo za-
čele pestiti še psihične stiske zaradi materialnega pomanjkanja in
težav z bivšim možem. Ko je bila hči v 7. razredu, so se z njo začele
vzgojne težave, zabredla je v mamila ...*

*Gospa je se po pomoč na Karitas prvič obrnila zaradi stiske v
času brezposelnosti, kasneje pa zaradi problemov s hčerjo.*

Voditelj vodi razmišljanje, ostali v tišini iščejo odgovore v sebi:

- Kako sem doživel te zgodbe?
- Sem se ob njih spomnil na kakšno podobno zgodbo?
- Sem začutil odpor do koga, ki je opisan v teh zgodbah?
- Bi težko pomagal človeku, ki ne živi v skladu z mojimi prepriča-
nji in moralnimi prepričanji družbe in Cerkve?
- Kaj je tisto, kar me je najbolj zmotilo pri osebah v predstavlje-
nih zgodbah?

Svoja občutja, razmišljanja, strahove, odpore si lahko podelite
med seboj.

Oznaniilo

Nekdo iz skupine prebere svetopisemski odlomek o ženi, zasa-
čeni v prešuštvovanju;

*Jezus pa je krenil proti Oljski gori. Zgodaj zjutraj se je spet na-
potil v tempelj. Vse ljudstvo je prihajalo k njemu, on pa je sédel in*

jih učil. Pismouki in farizeji so tedaj pripeljali ženo, ki so jo zalotili pri prešuštvovanju. Postavili so jo v sredo in mu rekli: »Učitelj, tole ženo smo zasačili v prešuštvovanju. Mojzes nam je v postavi ukazal take kamnati. Kaj pa ti praviš?« To so govorili, ker so ga preizkušali, da bi ga mogli tožiti. Jezus se je sklonil in s prstom pisal po tleh. Ko pa so ga kar naprej spraševali, se je vzravnaval in jim rekel: »Kdor izmed vas je brez greha, naj prvi vrže kamen vanjo.« Nato se je spet sklonil in pisal po tleh. Ko so to slišali, so drug za drugim odhajali, od najstarejših dalje. In ostal je sam in žena v sredi. Jezus se je vzravnaval in ji rekel: »Kje so, žena? Te ni nihče obsodil?« Rekla je: »Nihče, Gospod.« In Jezus ji je dejal: »Tudi jaz te ne obsojam. Pojdi in odslej ne gréši več!« (Jn 8,1–11).

Jezusova drža

Farizeji in pismouki so bili odgovorni za red, natančno so poznali in izpolnjevali postavo. Njihov način reševanja situacije je bil, da so ženo postavili v sredo, kar pomeni, da so videli greh izven sebe v drugih.

Jezusova drža je bila drugačna. Najprej se je zavedal, da pred njim stoji žena, oseba, človek ... Pristopamo torej sočutno, z dostojanstvom. Pomembno je, da krivde ne gledamo samo od zunaj, ampak da pogledamo tudi v svojo notranjost. Kaj pa jaz? Sem v srcu resnično drugačen, sem resnično brez napak in greha in imam zato pravico soditi?

Zgodba nam kaže tudi, kako bi radi ljudje problem čim hitreje rešili. K temu smo nagnjeni, ker smo hitri v odnosih, ker bi stvari radi rešili po svoje ... Velikokrat se postavljamo v vlogo rešitelja.

Jezus pa se je sklonil in pisal po tleh. S tem nam sporoča, da moramo biti pozorni na to, kar je manj opazno. Ko se skloni pred ranjenim človekom, mu sporoča, da njegovo stisko jemlje zares. Brez ljubezni in ponižne drže ne moremo spoznati ničesar. Samo ljubezen gleda na celoto. Ko se skloni, umolkne. Umolkniti pomeni dati

zadevi čas, ustvariti postopnost, dajati možnost, da se nekaj zgodi.

Nato se je Jezus vzravнал. Postavil se je v držo obrambe, kjer bi prvi kamen priletel vanj. Ko se vzravnamo, prevzamemo nase odgovornost za odločitev, pogum za pripravljenost pomagati. Tudi pri vzgoji v družini, kjer se oče vzravna in podpre odločitev mame, je sporočilo za otroka jasno. S svojo držo Jezus nastavi ogledalo in prevzema odgovornost, da pokaže, kakšna mora biti pot v prihodnosti, poda jasno razmejitev med grehom in zlom ter pušča odprto pot v rešenje.

Dejavnost

1. Skupina se razdeli v manjše skupine po tri do štiri udeležence (vsaj tri skupine).
2. Predstavljajte si, da so družine/posamezniki, ki so bili predstavljeni na začetku, prišli po pomoč v vašo ŽK. Kakšen bi bil vaš prvi odziv?

Vsaka skupina za eno od zgornjih zgodb pripravi načrt po zgledu Jezusove drže, kako bi tej družini/posameznikom pomagali pri razločevanju njihovega problema.

3. V manjši skupini se nato pogovorite tudi o svojem delu, o primerih, ko ste se pri svojem delu znašli v stiski zaradi odnosa do družin, ki jim pomagata in pri katerih vas moti njihov način življenja.
4. Ob koncu si med seboj podelite načrte in svoja razmišljanja.

Zaključek

Postna molitev 2017

POSTNA MOLITEV

GOSPOD, TVOJE USMILJENJE
IN LJUBEZEN STA NESKONČNA.
MILOSTNO SE OZRI NA ŠTEVILNE DRUŽINE,
KI SE SOOČAJO Z IZZIVI
IN STISKAMI DANAŠNJEGA ČASA.
OZDRAVI BOLEČE SPOMINE IN RANE,
KJER VLADA NASILJE, ALKOHOL,
NEZAUPANJE IN OSAMLJENOST.

GOSPOD,
NAJ V TRPEČIH PREPOZNAM TVOJ OBRAZ.
OPOGUMI ME, DA BOM ZNAL POZORNO
IN POTRPEŽLJIVO SPREMLJATI VSE, KI TRPIJO.
NAJ JIM V LIVAM ZAUPANJE IN NOSIM UPANJE.

BODI Z NAMI NA SKUPNI POTI IN NAM POMAGAJ,
DA BOMO VEDNO SPREJEMALI ODGOVORNOST
IN SE ODLOČALI DRUG ZA DRUGEGA.

AMEN.

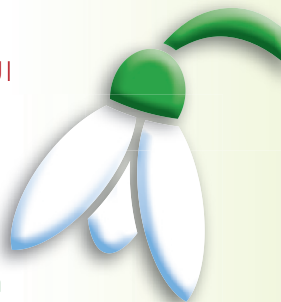
Izberi prav. Bodi z mano.

Škodo zaradi alkohola in neizmerno trpljenje v številnih družinah lahko zmanjšamo le skupaj. Skupaj in vsak zase se odločimo za zmernost in da ne uživamo alkohola, ko smo na cesti.

PRIDRUŽITE SE PREVENTIVNI AKCIJI **40 dni BREZ ALKOHOLA!**

Lahko sodelujete osebno, kot družina, skupina, društvo ali ustanova in v času akcije ne uživajte in ne strežete alkohola.

Svojo odločitev lahko simbolno potrdite na www.brezalkohola.si in na **Facebooku**.

Alkohol je najbolj razširjena droga v Sloveniji. V družbi vlada izrazito strpen odnos do pitja alkohola in opijanja, čeprav povzroča resne težave in ima hude posledice. Še posebej je zaskrbljujoče, da se vedno več otrok in mladostnikov z alkoholom sreča že pred 13. letom, večina z dovoljenjem staršev. Pitje pri mladih povzroča škodo pri telesnem razvoju in povečuje verjetnost za odvisnost v odraslosti.

Alkoholu moremo na letni ravni neposredno pripisati kar 956 smrti in skoraj 234 milijonov evrov neposredne materialne škode zaradi prometnih nesreč, nasilja v družini in kriminala. Alkohol ostaja eden izmed glavnih povzročiteljev prometnih nesreč. Med alkoholiziranimi povzročitelji niso samo vozniki, ampak tudi pešci in kolesarji. V letu 2016 je policija kaznovala 9.000 voznikov zaradi alkohola, 38 oseb je umrlo zaradi alkohola v prometu, 170 je bilo huje poškodovanih.

Karitas

Akcijo sofinancirajo FIHO,
AVP-RS.si in Summit Avto.

JAVNA AGENCIJA
REPUBLIKE SLOVENIJE
ZA VARNOST PROMETA

Med.Over.Net
DELAHO S SRCEM

V akciji sodelujejo tudi Zavod varna pot, Zavod Vse bo v redu, Projekt Sporočilo v steklenici, Žarek upanja in Zveza klubov zdravljenih alkoholikov Slovenije.

Izberi prav.
Bodi z mano.

40 dni BREZ
ALKOHOLA!

www.brezalkohola.si

